

1

Maart. De dag eindigde bijna net zo grauw en somber als hij was begonnen. Met afkeer keek Barbara naar buiten. Harde windstoten joegen de regenvlagen tegen het keukenraam, soms zelfs met hagel. In de loop van de dag had zich een zeurderige hoofdpijn ontwikkeld die net niet erg genoeg was om naar een pijnstillertje te grijpen, maar wel om haar uit haar humeur te brengen. Dat het een korte nacht was geweest, hielp ook niet mee. De vorige avond was ze niet echt dronken geworden, maar ze had toch voldoende wijn gedronken om zich niet helemaal lekker te voelen. Vervolgens had ze een drukke, rommelige dag op het politiebureau gehad, met de bijna onvermijdelijk geworden aanvaring met Leo Poelstra. Ze fronste en niet voor het eerst overwoog ze om overplaatsing te vragen naar een ander bureau. Werken met Leo was geen probleem geweest toen ze nog getrouwd waren, maar sinds hun scheiding en zijn promotie, waarbij hij haar directe baas was geworden, leek de situatie er niet beter op te zijn geworden. Integendeel. Voortdurend had ze het gevoel dat zijn aandacht op haar was gericht en ze kreeg steeds meer de indruk dat hij haar maar al te graag een fout in de schoenen schoof. Wat hem betreft aarzelde ze geen moment om weg te gaan, maar de collega's met wie ze nauw samenwerkte wilde ze voor geen goud missen. De ideale oplossing zou zijn dat Leo naar een ander bureau ging, maar helaas leek daarop niet veel kans.

Met een zucht trok ze de koelkast open. Die ochtend had ze zich voorgenomen om vanavond voor de verandering eens iets gezonds te eten. Ze moest nog ergens een pakje kant-enklaar gesneden groenten hebben. Met wat stukjes kipfilet en kruiden

in de wok had ze snel een lekkere en gezonde maaltijd op tafel. Misnoegd staarde ze naar het pakje groenten.

Het zag er niet aantrekkelijk uit. De stukken paprika waren zacht geworden en er zaten bruine randjes aan de preiringen. Het rook alsof het al zo lang in haar koelkast lag dat het niet meer gezond te noemen was. Sla en tomaten dan maar? Nee, dat vulde niet genoeg en uit ervaring wist ze dat ze later naar de koektrommel of een zak chips zou grijpen. Dan maar even snel naar de snackbar rijden voor frites en een kroket? Alleen al bij de gedachte likte ze haar lippen af.

Ze zuchtte en staarde naar het raam. Het koude natte weer lokte helemaal niet aan om naar de snackbar te gaan. Misschien maar beter ook. Ongezonde maaltijden had ze de laatste tijd genoeg gehad. Een boterham met een gebakken ei dan maar, met een banaan als toetje.

Ze had de gordijnen gesloten en installeerde zich net met een dienblad op schoot bij de televisie, toen de telefoon ging. Konden ze niet even wachten tot ze gegeten had? Het was toch niet weer Leo's moeder, die al twee keer iets op haar antwoordapparaat had ingesproken?

In gedachten snel een ontwijkend antwoord voor haar voormalige schoonmoeder repeterend, nam ze de hoorn op. 'Hallo?'

'Barbara. Leo hier.'

Ze liet zich langzaam op de leuning van een stoel zakken. 'Je kunt hier maar beter een heel goede reden voor hebben.' 'Ik stoer toch niet?' Bespeurde ze daar een spottende klank in zijn stem?

'Ik zit te eten.'

'Ik heb een spoedklus.'

Onwillekeurig liet ze haar adem ontsnappen. Gelukkig. Er was niets gebeurd met Jasper of Sander. Die laatste moest ze trouwens nog even bellen. Sander had gevraagd naar foto's uit

zijn kindertijd, maar ze had nog geen tijd gehad om de zolder op te gaan en in de dozen te neuzen.

‘Je belt in mijn vrije tijd, Leo,’ zei ze stroef.

‘Als ik een andere oplossing had, dan zou ik je niet bellen,’ reageerde hij kortaf, op een toon die duidelijk maakte dat hij het ook liever anders had gehad.

‘Ik heb hoofdpijn en ik wilde eigenlijk vroeg naar bed gaan.’ In gedachten kon ze hem zien fronsen. Die frons was waar ze in eerste instantie voor was gevallen toen ze elkaar op de politieschool hadden ontmoet: dat grappige optrekken van eerst zijn rechterwenkbrauw en vervolgens de linker. Dat en die doordringende tijgerogen hadden haar vanaf het eerste moment in vuur en vlam gezet. Nu ze moe was en naar zijn diepe stem luisterde, ging er onwillekeurig toch weer een sprankje van dat oude gevoel door haar heen. Geïrriteerd...